

Arrest

nr. 164 716 van 25 maart 2016
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Dominicaanse nationaliteit te zijn, op 31 oktober 2014 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 8 september 2014 die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 7 november 2014 met referentnummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de synthesesemorie.

Gelet op de beschikking van 20 januari 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 februari 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. DECROOCK, die loco advocaat P. B. MARTENS verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat M. DUBOIS, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 20 februari 2013 diende verzoeker een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een Unieburger, in functie van mevr. L. G. A.. Op basis van deze aanvraag verkreeg verzoeker een verblijfsrecht van meer dan drie maanden in het Rijk.

1.2. Op 26 maart 2014 adviseerde de procureur des Konings te Brugge dat er sprake is van een schijnrelatie, waardoor geen rechtsgevolgen kunnen worden verbonden aan het huwelijk.

1.3. Op 18 juni 2014 besliste de ambtenaar van de burgerlijke stand van de stad Brugge tot weigering van de erkenning van het huwelijk.

1.4. Op 8 september 2014 besliste de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding tot beëindiging van het recht van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21).

Dit is de bestreden beslissing.

1.5. Inmiddels stelden verzoeker en mevr. L. G. A. beroep in tegen de weigeringsbeslissing van 18 juni 2014.

1.6. Bij vonnis van 7 november 2014 werden de debatten heropend, teneinde de werkelijke identiteit van verzoeker te achterhalen, en in afwachting van een echtheidsonderzoek betreffende de door verzoeker voorgelegde identiteitsdocumenten.

“Betrokkene vroeg het verblijfsrecht aan overeenkomstig art. 40bis, §2, 1° van de wet van 15.12.1980 en legde ter staving van die aanvraag een gelegaliseerde en vertaalde huwelijksakte voor. De F-kaart werd nooit effectief afgeleverd, maar betrokkene oefende wel degelijk het verblijfsrecht uit. Overeenkomstig het administratief dossier werd betrokkene aanvraag als gunstig beoordeeld. De voorgelegde huwelijksakte was van doorslaggevend belang bij het toestaan van dit verblijfsrecht gezien dit overeenkomstig art. 44 van het KB van 8.10.1981 net het document is dat moet aanvaard worden als bewijs van verwantschap.

Verder onderzoek heeft intussen uitgewezen dat de huwelijksakte niet als rechtsgeldig kan worden beschouwd. Het Brugse parket adviseerde negatiefbetreffende de erkenning van het buitenlandse huwelijk op 26.03.2014, waarna de ambtenaar van burgerlijke stand van Brugge besliste het huwelijk niet te erkennen op 18.06.2014. Wanneer we de redenen voor het niet erkennen van het huwelijk bekijken, moet worden vastgesteld dat betrokkene eigenlijk onder valse voorwendsels het verblijfsrecht als familielid van een burger van de Unie heeft bekomen. Vooreerst blijken de persoonsgegevens van betrokkene en de persoon van de huwelijksakte niet overeen te stemmen. Bovendien blijken de vermeende echtgenoten elkaar niet zo goed te kennen, tegenstrijdige verklaringen af te leggen over tal van zaken. Wat uiteraard, behoudens vergissing, niet in overeenstemming is met een echtpaar dat overeenkomstig de huwelijksakte sinds 1996 zouden moeten gehuwd zijn (zie voor de concrete motivatie de beslissing van de ambtenaar van burgerlijke stand in het administratief dossier).

Vandaar dat hier moet worden vastgesteld dat betrokkene het verblijfsrecht heeft bekomen door valse of misleidende informatie te verstrekken of valse of vervalste documenten te hebben gebruikt. Dit document, in casu de huwelijksakte, was wel degelijk van doorslaggevend belang om het verblijfsrecht te erkennen, vandaar dat overeenkomstig art. 42septies heden een einde moet worden gesteld aan het verblijfsrecht van betrokkene...”

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. In een eerste middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 40bis van de vreemdelingenwet, de materiële motiveringsplicht, en van het redelijkheids- en zorgvuldigheidsbeginsel.

De verzoekende partij betoogt dat ten onrechte werd gemotiveerd dat de huwelijksakte niet rechtsgeldig is, nu geen bewijs voorligt van de valsheid ervan en nu ter zake geen definitief geworden gerechtelijke uitspraak voorligt. Verzoekende partij wijst erop dat zij beroep heeft ingesteld tegen de weigeringsbeslissing van 18 juni 2014. Verzoekende partij stelt nog dat de huwelijksakte eerder werd gecontroleerd door de Spaanse overheden en stelt dat de Dienst Vreemdelingenzaken er ten onrechte van uitgaat dat verzoekende partij slechts op 19 januari 2013 de Schengenzone is binnengekomen.

2.1.2. Verzoekende partij stelt dat *'geen bewijs voorligt van de valsheid'*, maar gaat daarmee voorbij aan de inhoud van het advies van het Openbaar Ministerie van 26 maart 2014 en van de

weigeringsbeslissing van 18 juni 2014. Terwijl het louter gegeven dat door verzoekende partij beroep werd ingesteld tegen deze weigeringsbeslissing van 18 juni 2014, niet impliceert dat door de gemachtigde van de staatssecretaris geen rekening zou mogen worden gehouden met de inhoud van deze beslissing, te meer nu de vaststelling dat er geen erkende huwelijksakte voorligt tot op heden overeind blijft. Het staat de gemachtigde vrij om binnen zijn wettelijk toegewezen beoordelingsbevoegdheid alle elementen aanwezig in het administratief dossier in hun geheel in ogenschouw en in overweging te nemen, ongeacht de vraag of de gegevens in kwestie al dan niet reeds werden bevestigd in het kader van een beroepsprocedure.

Verzoekende partij voert nog aan dat haar beroep naar alle waarschijnlijkheid gegrond zal worden verklaard. Zij wijst erop dat het Openbaar Ministerie zich ter zitting naar de wijsheid van de Rechtbank gedroeg.

Het Openbaar Ministerie heeft in haar advies van 26 maart 2014 duidelijk standpunt ingenomen. Dat het Openbaar Ministerie zich ter zitting naar de wijsheid gedraagt, betekent niet dat zij instemt met de vordering van verzoekende partij.

Verzoekende partij kan niet gevolgd worden waar zij stelt dat haar vordering naar alle waarschijnlijkheid gegrond zal worden verklaard, nu uit het administratief dossier blijkt dat op 7 juni 2014 een tussenvonnis werd geveld waarbij de debatten werden heropend. In dit tussenvonnis wijst de Rechtbank op de twijfel die bestaat omtrent de werkelijke identiteit van verzoekende partij en werd de zaak verwezen naar de rol, in afwachting van de resultaten van het echtheidsonderzoek betreffende de door verzoekende partij voorgelegde identiteitsdocumenten.

Verzoekende partij stelt nog dat de huwelijksakte eerder werd gecontroleerd door de Spaanse overheden en stelt dat de Dienst Vreemdelingenzaken er ten onrechte van uitgaat dat verzoekende partij slechts op 19 januari 2013 de Schengenzone is binnengekomen.

Er kan niet worden ingezien hoe dergelijke kritiek afbreuk zo kunnen doen aan de inhoud van de bestreden beslissing. Verzoekende partij legt immers geen enkel stuk voor dat aantoonde dat de Spaanse overheden inderdaad een verblijfsrecht hadden toegekend op basis van de voorgehouden huwelijksband. Verzoekende partij lijkt het zelf ook niet te weten, waar zij stelt: *"Wat er op wijst dat aldaar ook alreeds een controle had plaatsgevonden en er tot een geldig verblijf was beslist, ongetwijfeld (het lijkt moeilijk anders te kunnen) op basis van gezinshereniging, ergo op basis van het huwelijk tussen partijen."*

De kritiek die verzoekende partij heeft op een brief van verweerder aan de stad Brugge van 21 februari 2013, is niet gericht tegen de bestreden beslissing. Deze kritiek kan daarenboven niet worden aangenomen: de Dienst Vreemdelingenzaken ontkende in deze brief nergens dat verzoekende partij eerder in Spanje had verbleven, maar had het over de datum van binnenkomst van het Belgisch grondgebied.

In zoverre het de bedoeling van verzoekende partij lijkt te zijn om aan de Raad te vragen om de weigering tot erkenning van het buitenlands huwelijk te onderzoeken, dient te worden gewezen op artikel 39/1 van de vreemdelingenwet dat de rechtsmacht van de Raad bepaalt.

De Raad is een administratief rechtscollege dat is opgericht met toepassing van artikel 146 van de Grondwet. Hij dient - nu er betwisting bestaat omtrent zijn rechtsmacht - de aandacht te vestigen op het feit dat artikel 144 van de Grondwet bepaalt dat geschillen over burgerlijke rechten bij uitsluiting behoren tot de bevoegdheid van de hoven en rechtbanken en dat artikel 145 van de Grondwet voorziet dat ook geschillen over politieke rechten tot de bevoegdheid behoren van de hoven en rechtbanken, behoudens echter de bij de wet gestelde uitzonderingen. De aard van het recht waarop het geschil betrekking heeft is dus van belang om een onderscheid te maken tussen enerzijds de exclusieve bevoegdheid van de hoven en rechtbanken inzake betwistingen omtrent burgerlijke rechten en anderzijds hun principiële bevoegdheid wat geschillen betreft inzake politieke rechten waarvan het de wetgever is toegelaten af te wijken (M. LEROY, *Contentieux administratif*, Brussel, Bruylant, 2008, 86).

De wetgever heeft gebruik gemaakt van de hem door artikel 145 van de Grondwet geboden mogelijkheid om de beslechting van geschillen betreffende de toepassing van de wetten inzake de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen aan de Raad toe te wijzen (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St. Kamer*, 2005-2006, nr. 51K2479/001, 91). Artikel 39/1, § 1,

tweede lid van de vreemdelingenwet bepaalt dan ook het volgende: "*De Raad is een administratief rechtscollege en is als enige bevoegd om kennis te nemen van de beroepen die worden ingesteld tegen individuele beslissingen genomen met toepassing van de wetten betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.*" Artikel 39/2, § 2 van de vreemdelingenwet preciseert bovendien dat de Raad, indien hij optreedt als annulatierechter, uitspraak doet over beroepen wegens overtreding van hetzij substantiële, hetzij op straffe van nietigheid voorgeschreven vormen, overschrijding of afwending van macht.

Uit deze bepalingen vloeit voort dat de bevoegdheid van de Raad, als annulatierechter, beperkt is tot het nagaan of bij het nemen van een beslissing in het raam van de voormelde wetten geen regel van het objectief recht *sensu lato* werd miskend. Het komt de Raad bijgevolg geenszins toe een standpunt in te nemen inzake de opportuniteit van een bestuursbeslissing. Indien er effectief sprake is van een schending van een norm van het objectief recht, dan kan de bestreden rechtshandeling worden vernietigd en dient de administratieve overheid rekening te houden met de door de Raad vastgestelde inbreuk bij het nemen van een nieuwe beslissing.

Uit het voorgaande volgt dat de Raad in principe rechtsmacht heeft om binnen de hiervoor gestelde grenzen de wettigheid van de bestreden beslissing te beoordelen.

De Raad heeft aldus geen rechtsmacht om kennis te nemen van betwistingen die betrekking hebben op burgerlijke rechten of van geschillen met betrekking tot politieke rechten die de wetgever niet uitdrukkelijk aan de Raad heeft toevertrouwd. Tevens kan de Raad geen kennis nemen van een beroep of van middelen waarvan het werkelijk en rechtstreeks voorwerp ertoe leidt dat hij zich dient uit te spreken over dergelijke betwistingen.

De verzoekende partij argumenteert in hoofdzaak dat haar verblijfsrecht werd beëindigd op grond van een vermeend schijnhuwelijk, wat onterecht zou zijn. Het middel van verzoekende partij is er volledig op gericht om aan te tonen dat de motivering van de bestreden beslissing op onvolledige en onjuiste feiten is gebaseerd zodat de huwelijksakte diende te worden erkend en het onredelijk was het verblijf te beëindigen.

In de mate waarin het werkelijk en rechtstreekse voorwerp van het middel inhoudt dat de Raad gevraagd wordt na te gaan of de gemachtigde van de staatssecretaris onterecht het huwelijk van verzoekende partij als in strijd met de openbare orde heeft verklaard daar in hoofde van verzoeker het doel het verwerven van een verblijfsrecht in België betreft, moet worden opgemerkt dat de Raad, zoals hoger werd toegelicht geen rechtsmacht heeft om zich uit te spreken over een middel waarvan het onderzoek ertoe leidt dat hij een standpunt dient in te nemen over het bestaan of de draagwijdte van een burgerlijk recht (J. SALMON, *Le Conseil d'Etat*, Brussel, Bruylant, 1994, 249 en 387).

Het onderdeel van het middel van verzoekende partij dat ertoe strekt aan te tonen dat het bestuur zijn huwelijk ten onrechte niet als rechtsgeldig heeft beschouwd en dat de Raad noopt om te oordelen over het al dan niet geschonden zijn van burgerlijke rechten, is, gezien de bevoegdheidsverdeling tussen de gewone hoven en rechtbanken en de administratieve rechtscolleges voorzien in de artikelen 144 en 145 van de Grondwet, dan ook onontvankelijk (RvS 8 maart 2002, nr. 104.512; RvS 7 oktober 2008, nr. 186.878).

Er dient daarenboven op gewezen te worden dat de wetgever, in artikel 27, § 1, vierde lid van het WIPR, ook uitdrukkelijk heeft gesteld dat de rechtbank van eerste aanleg bevoegd is om te oordelen aangaande betwistingen inzake de geldigheid van een buitenlandse authentieke akte. Het komt de Raad derhalve niet toe om zich uit te spreken over de wettigheid van het materieel motief van de overweging van de gemachtigde van de staatssecretaris dat het huwelijk van verzoeker in België niet erkend wordt (RvS 25 februari 2009, nr. 190.806; RvS 28 mei 2009, nr. 193.626). Gelezen in deze zin is het middel niet onontvankelijk.

Het blijkt derhalve dat de bestreden beslissing de juridische en feitelijke overwegingen bevat waarop ze gesteund is en dat het niet kennelijk onredelijk voorkomt om op basis van het geheel van de gedane vaststellingen, het verblijf van meer dan drie maanden te beëindigen.

Het eerste middel is onontvankelijk, minstens ongegrond.

2.2.1. In een tweede middel voert verzoekende partij de schending aan van artikel 8 EVRM, de artikelen 7 en 9 van het Europees Handvest, artikel 74/13 van de vreemdelingenwet, de materiële motiveringsplicht, en van het redelijkheids- en zorgvuldigheidsbeginsel.

De kritiek van verzoekende partij bestaat eruit dat ten onrechte geen rekening zou zijn gehouden met haar duurzame relatie met mevr. L. G. A..

2.2.2. De beweerde relatie met mevr. L. G. A. vormt de hoofdoverweging van de bestreden beslissing, waarin uitdrukkelijk werd gemotiveerd dat deze relatie een schijnrelatie betreft.

Ter zake dient te worden gewezen op de inhoud van de weigeringsbeslissing van de ambtenaar van de burgerlijke stand van de stad Brugge van 18 juni 2014, waarin o.m. volgende elementen worden aangehaald:

- De identiteit van verzoekende partij is onduidelijk. De identiteitsgegevens van verzoekende partij die blijken uit de door haar voorgelegde identiteitsgegevens én uit de verklaringen afgelegd door verzoekende partij stemmen niet overeen met de persoon vermeld in de huwelijksakte;
- Er is sprake van een summiere wederzijdse kennis, met betrekking tot elkaars familiale banden en relatie en hun persoonsgebonden gegevens;
- Verzoekende partij en mevr. L. G. A. legden ook tegenstrijdige verklaringen af;
- De familie van mevr. L. G. A. is reeds door gezinshereniging naar België gekomen. Zij is dus op de hoogte van de procedures en voorwaarden ter zake.

Het betoog van verzoekende partij aangaande een duurzame relatie kan derhalve niet worden gevolgd. Het weze voorts herhaald dat de erkenning van het huwelijk werd geweigerd, zodat hieraan geen rechtsgevolgen kunnen worden verbonden binnen de Belgische rechtsorde.

De kritiek van verzoekende partij is er volledig op gericht om aan te tonen dat de motivering van de bestreden beslissing op onvolledige en onjuiste feiten is gebaseerd zodat de huwelijksakte diende te worden erkend en het onredelijk was het verblijf te beëindigen. De Raad is evenwel niet bevoegd om van dergelijke kritiek kennis te nemen, zoals uit de bespreking van het eerste middel blijkt.

Het tweede middel kan niet worden aangenomen.

2.3.1. In een derde middel voert verzoekende partij de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, de artikelen 42septies en 74/13 van de vreemdelingenwet, artikel 54 van het vreemdelingenbesluit, de materiële motiveringsplicht en het redelijkheids- en zorgvuldigheidsbeginsel.

De kritiek van verzoekende partij bestaat eruit dat het bevel om het grondgebied te verlaten noch in feite noch in rechte zou zijn gemotiveerd.

2.3.2. De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en in artikel 62 van de vreemdelingenwet, neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht, heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de bestreden bestuurshandeling heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een 'afdoende' wijze.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerende motief aangeven op grond waarvan zij is genomen.

In de bestreden beslissing wordt toepassing gemaakt van artikel 42septies van de vreemdelingenwet en van artikel 54 van het vreemdelingenbesluit.

Artikel 42septies van de vreemdelingenwet bepaalt: *“De minister of zijn gemachtigde kan de binnenkomst weigeren of een einde stellen aan het verblijfsrecht van de burger van de Unie of van zijn familieleden indien deze of dezen valse of misleidende informatie of valse of vervalste documenten hebben gebruikt, of fraude gepleegd hebben of ander onwettige middelen gebruikt hebben die van doorslaggevend belang geweest zijn voor de erkenning van dit recht.”*

Artikel 54 van het vreemdelingenbesluit luidt als volgt: *“Indien de minister of zijn gemachtigde een einde stelt aan het verblijf in toepassing van artikelen 40ter, vierde lid, 42bis, 42ter, 42quater of 42septies, van de wet, wordt de betrokkene hiervan kennis gegeven door afgifte van een document overeenkomstig het model van bijlage 21 met, zo nodig, een bevel om het grondgebied te verlaten. De verklaring van inschrijving of de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie wordt ingetrokken.”*

De bestreden beslissing motiveert enkel aangaande de component waarbij een einde wordt gesteld aan het recht op van verblijf van meer dan drie maanden. Er wordt wel vermeld in de bestreden beslissing dat een bevel om het grondgebied te verlaten wordt gegeven, maar er kan niet in gelezen worden waarom verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten verstrekt wordt.

Het is niet aan de Raad om te speculeren of verzoeker in aanmerking komt voor de toepassing van een bepaling van artikel 7, eerste lid van de vreemdelingenwet waarin er sprake is van een gebonden bevoegdheid dan wel van een bepaling die gewag maakt van een discretionaire bevoegdheid. Het kwam de verwerende partij toe om dit duidelijk te preciseren in de bestreden beslissing zoals artikel 8 van de vreemdelingenwet het vereist. Zelfs indien de overheid een beslissing neemt op grond van een gebonden bevoegdheid wordt slechts aan de draagkrachtvereiste voldaan door de juridische en feitelijke toestand te vermelden die de toepassing van de regel uitlokken (cf. RvS 15 februari 2010, nr. 200.807).

Uit lezing van de bestreden beslissing blijkt dat geen enkele motivering werd gegeven waarom verweerder heeft gekozen om bij het beëindigen van het recht op verblijf van meer dan drie maanden een bevel om het grondgebied te verlaten te geven. De bestreden beslissing stelt verzoeker niet in staat na te gaan op basis van welke overwegingen verweerder heeft beslist aan verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten te betekenen.

Een schending van de uitdrukkelijke motiveringsplicht wordt aannemelijk gemaakt.

Het derde middel is in de aangegeven mate gegrond.

3. Het beroep tegen de beslissing die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden wordt verworpen. Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt vernietigd.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen wat betreft de beslissing van de gemachtigde van de Minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 8 september 2014 die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden.

Artikel 2

De beslissing van de gemachtigde van de Minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 8 september 2014 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, wordt vernietigd.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftwintig maart tweeduizend zestien door:

dhr. M. MILOJKOWIC,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

M. MILOJKOWIC